

Debreceni Katolikus Figyelő

129

A Szent Anna Főplébánia értesítője

„Amit imádság és boldog remény nélkül teszünk, az rossz és nagyon tökéletlen lesz.” (Remete Szent Márk)

Niclaus Weckmann, Szent Család

Kihívásokkal teli advent

Egész életünket tartósan meghatározzák a jelek és jelképek. Csak ritkán tudatosítjuk, hogy profán és vallási jeleket és jelképeket szüntelenül és intenzíven használunk mindennapi kommunikációnkban. Ilyen jelek és jelképek — a teljesség igénye nélkül —: egymás üdvözlése, a kézfogás, a karba font vagy ökölbe szorított kéz, a valamin elcsodálkozó vagy valamit rosszszalló arckifejezés, a kacsintás, az ölelés, a csókadás stb.

A karácsonyra felkészítő advent megannyi, lényegéhez illő jel és jelkép üzenetével szólítgat bennünket. Mit kezdünk velük? Üzenetük helyes megértéséhez mennyire állunk készen? Az adventi időszak jelképei, szertartásai és szokásai elhalmoznak minket a keresztény reménység mondanivalójával a hiábavalóság, a céltalanság és megadó lemondás életérzésével szemben. Az adventi koszorú gyertyáinak meggyújtása, a gyertyák fényének növekedése, az otthoni fényfüzér, de még a karácsony előtti, túl korán kezdődő utcamegvilágítás is üzeni: „A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad” (Iz 9,1).

Az adventi naptárak mindennapi kis ajándékával és képeivel ezen előzetes kis beteljesedéseken keresztül ébren tartják a várakozást azon nagy beteljesedés számára, mely felülmúl teret és időt. Ezek a jelek és jelképek megerősítik a szóbeli közlés tartalmát: „Mondjátok a csüggedt szívűeknek: »Bátorság! Ne féljetek! Nézzétek, eljön Istenetek, eljön, hogy bosszút álljon és megfizessen. Maga az Isten jön el, hogy szabadulást hozzon nektek»” (Iz 35,4).

Milyen változást akar elérni bennünk ennek a három kommunikációs eszköznek az együttese: a jeleké, a jelképeké és az adventi igehirdetés sokféle módja mint különféle szóbeli közlésé?

Advent két pólus között feszülő időszak: hálás visszaemlékezés az Üdvözítő első történelmi eljövetelére és az eljövetelében kapott ajándékokra, és tevékeny, de nem tevékenységlázban égő várakozás az Ő második, dicsőséges eljövetelére. A két pólus közötti időszakot kitölti a virrasztó és éber lelkületű várakozás. Isten hűségéhez méltó az Istenre várakozó ember hűsége. Maga Jézus erősít meg minket ebben a várakozásban. Az Üdvözítő érkezésének várására és befogadására hangoló advent tulajdonképpen célkitűzése: „Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok” (Mt 24,42). Ez az adventi program erőteljes kihívás mindnyájunknak. A lelki éberség, a virrasztó lelkület arra való, hogy a kísértést felismerjük, a bűnre vezető alkalmakat elkerüljük és hibáinktól megszabaduljunk. Ezzel az Úr a magaelhagyó, kényelembe süppedő, álmos lelkülettől és felszínes életviteltől kíván visszatartani; attól, hogy „ne fulladjunk végeességünkbe” (K. Rahner), hanem mindenkor álljunk készen a kegyelemben és a történelem végén hozzánk érkező Úr befogadására. Ez az éber

folytatás a 2. oldalon ►

► várakozás képes bennünket gyógyítani abban a társadalmi légkörben, amelyben számos kortársunk már semmit sem vár Istentől, embertársaitól sem, de még önmagától sem. Ezzel az elvárás nélküliséggel küszöbölik ki az Isten léte és cselekvése problematikát. Ezután pedig megmarad nekik egy olyan élet, amely nem kínál fel semmiféle végességet meghaladó perspektívát.

Ennek következményeként terpeszkedik el egy resignáló életfelfogás és világnézet. Mivel a végességet végtelenséggel meghaladó jövőt oly sokan feladták, ezért a cselekvésvezérlő szempontok: a nekem tanácsos, előnyös, kényelmes és hasznos. A feladott abszolút jövőt kompenzálják a konzumizmussal és a szóra-koztató élmények gyűjtésével. A napi elintéznivalók eltompíthatnak, lehúzhatnak, altathatnak és befedhetnek. Eközben Krisztus Urunk érkezésére mint a legdöntőbb órára, amely út halálunk óráján, alig gondolunk. Korunkban oly annyira kisajátítanak minket életünk mellékesnek minősíthető kísérőjelenségei, hogy hanyagul megfeledkezünk arról, ami oly lényeges. Ezt a 130. zsoltár így tartalmazza: „*Remélek az Úrban, benne*

remél lelkem, és bízom a szavában. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az őr a hajnalt, várja Izrael az Urat.”

Advent olyan mint annak a valakinek a várakozása, aki azért marad ébren, mert érkezőben van valaki, aki hozzá tartozik; kettőjüket a szeretet köteléke kapcsolja egybe. Az őskeresztények ezzel a lelkiütemmel éltek. Éltek a világ javaival, szervezték az életüket, de nem tévesztették szemük elől, hogy a teremtet világ és a földi lét múlandó. Rövidesen jön az Úr, és részük lesz vele az örök életben. Ezért tiszta, feddhetetlen és szent életet éltek. „*Mert a földi élet ideálja a dalos kézműves, aki éppen mert az isteni élet megszállottja, munkájával Istennek válaszol. És jobb napszámos itt a földön*” (Prohászka O.).

Jézus tehát nem a tétlen várakozást kívánja, hanem az aktív munkálkodást. Feladatunk a földi élet Istennek tetsző és emberhez méltó megszervezése, állapotbeli kötelességeink nagylelkű teljesítése. Úgy kell helytállni, mint a serény szolgának, aki nem tétlenkedik, nem alszik Ura távollétében. Virrasztó várakozásunk az Úrra nem tesz minket közönyösekké sorstársaink iránt, hanem inkább még szigorúbban kötelez minket, hogy a közjót mindenben előmozdítsuk.

Krakomperger Zoltán

Templom és kultúra

Az Egyház létezése óta a kultúra pártfogója, hordozója s gyakran nemcsak fenntartója, hanem – a történelem viharai közepette – megőrzője is a szűkebb értelemben vett kulturális, művészeti értékeknek. Gondoljunk arra, hogy számos templomépület maga egy-egy építészeti remekmű. A katolikus templomokra oly jellemző belső festészeti és szobrászati alkotások sokszor világhírű műalkotások. Az ékes faragványok, értékes egyházi textíliák stb. alkotóiknak műremekei. Ez a gondolat a közelmúltban három, templomhoz kötődő élményemről jutott eszembe.

Az első: a felújított Aquincum-orgonájára méltán büszke székesegyházunk orgonakonzertek sorának adott/helyet templomunkban. De magának a liturgiának is fontos járuléka az orgonaszó, hogy „*fokozza a liturgia ünnepélyességét, és a lelket nagy erővel emelje Istenhez*

és az égiekhez.” (Idéztem Dobos Mihálynak, székesegyházunk kántor-karnagyának, egyházzenei vezetőjének a II. Vatikáni zsinat megállapítását az orgonával kapcsolatban.)

Kiemelkedőek voltak ezen a téren Tabajdi Ádám és Karosi Bálint orgonakonzertjei 2022 nyarán.

A második élmény a Megtestesülés-templomhoz kötődik. Itt „*Mégis vagyunk... és leszünk*” címen láttunk irodalmi műsort Wass Albertről a Gróf Wass Albert Társaság és a Debreceni Wass Albert Asztaltársaság szervezésében. Az előadást Oszváth Sándor történész, színjátész, rendező rendezte. Az előadók jeles színművészeink: Vranycz Artúr, Olasz Szabó Soma színészek – és mint művészvendég elsőként illett volna említenem – Meleg Vilmos Életmű-díjas nagyváradi színész, az ottani Szigligeti Színház nyugalmazott igazgatója voltak.

Az elhangzó verseket, prózai szövegrészeket Molnár Csilla, a Gróf Wass Albert Társaság titkára csodás

Hóttalan a hegyek inge

*Ez a tél még megváltatlan,
nincs rá mentség: fehér paplan,
se hó, se hold nem világol –
amíg fölragyog a jászol*

*hordjuk szívünk szakadatlan,
kormos arcot száz darabban,
nincs ajándék, semmi tömjén –
rí Boldizsár, Menyhért meg én.*

*Az indul el akaratlan
kinek angyala jelen van,
hóttalan a hegyek inge –
el kell érünk Betlehembe!*

Nagy Gáspár

Karácsony-est

*Angyal zenéje, gyertyafény –
Kincses kezem hogy lett szegény?*

*Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.*

*Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?*

*Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?*

*Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.*

*Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.*

Áprily Lajos

hangján előadott népdalok és a Törköly zenekar muzsikája fonta koszorúba.

A hallgatóság elgondolkodhatott a mezőgazdász-mérnök, magát világi lelkésznek mondó író, költő, lapszerkesztő (és nem mellesleg négygyermekes apa) vívódó-töprengő gondolatain. Mi az otthon? Ki/mi a magyar? Örök vándorlásra, bujdosásra kárhoztatott „*nagypéntekes nemzet*”? „*pásztortalan jószág-féle*”? „*Tamással hitetlenkedő / kakasszóra péterkedő, judáscsók-kal kereskedő. / Soha-soha békességgel / Krisztus Úrban szövetkező*”?

A költő itt kijelentő módon beszél. Hogy is szólhatna 1947-ben másképp az, akinek kényszerűségből kellett elhagynia hazáját? Szerintem a *Nagypénteki sirató*, amelyből idéztem, mégis sugallja azt a reményt, hogy ha a Golgotán felfeszített harmadik személyre, a középsőre, Krisztusra figyelünk, lehetne másképp is. Akkor lehet húsvétunk!

A harmadik élmény a Jézus Szíve-templomhoz kapcsolódik, ahol október 23-án, nemzeti ünnepünk napjának délutánján a Pajor András atya által írt: A végzet órái című alkotást hallgathattuk meg. A mű ezt az alcímet viseli: „monoopera egy '56-os halálraítéltről”. A szöveg zenéjét Kristofori Ferenc, a Magyar Állami

Operaház magánénekesse szerezte és adta elő. Eleve tudjuk tehát, hogy a börtönből nincs többé út a szabad élet felé. Szabad élet! A börtönön kívül szabad volt-e 1956 előtt az élet a Rákosi-vezette Magyarországon? Határozottan nem. Ha a test nem is szabad, a lélek az akar lenni. „A lelkem szabad, nem áru senkinek” – éneklő hősünk a lyukas lobogót lengetve mindjárt első megszólalásakor. (A kivágott kommunista címer tette lyukassá a nemzeti zászlót, ami így lett 1956 jelképe.) Ha bujkált volna, talán megszabadul a börtöntől és a halálos ítélettől – ez is megfordulhatott a fejében. De ő nem akar bujkálva élni. Gyomra még sokszor összeszorul korábbi tetteire és a következményekre gondolva. A lelki vívódásokat feloldó „megoldás”: a halál elfogadása. Ekkor nem valami szörnyű képet látunk a színen (a templom szentélyében rögtönzött „színpadon”). A háttér vásznán megjelenő bitófa képe körül szelíd felhők gomolyognak...

Szép, hogy templomaink teret adnak értékes kultúrprogramok bemutatásának, de vigyázzunk, hogy az isten háza megmaradjon annak, ami eredeti rendeltetése: Isten dicsőítése helyszínének!

Bérces Mária Klára

Csillagos éj, deres álom

Tesóka irtó aranyos, igazi gyerek, csupa önfeledt játék, móka, kacagás. Pontosan tud mindent, ami számít neki (másról sejteni se akar – huncutka!). Például, hogy Mikulás után biza még jó párszor kell korán kelni, hajnaltájt álmosan templomba menni, mikor

ócska ködben, hol esőtocsogásban, vagy sűrű havazáskor. Aztán jó a hön áhított nap. Az iskolások „Betlehemest” mutatnak be. Szép műsor, kedves mese, ráadásul úgy tetszik, valamiért különösen fontos, mivel utána a misén a pap bácsi zengő, nagy öröme hívó hangon mondja: ma ezt ünnepli az egész világ. Érdekes, az egész világ, hüm-hüm, minden gyerek s felnőtt, igazán érdekes... Rendben, az egész világ, csak siessünk már haza, mert este jön hozzánk a Jézuska – ropog a hó, csúszik a jég, siklik a szánkó, fülem-orrom majd' lefagy!

A szobában kályha duruzsol, kalácsillatú meleg károl. Az asztalon, a csendes várakozáshoz alma, dió s mézes pogácsa. Csupán az éjjeli lámpa pislákol puhagyöngén – körül ülnek széken, ágyon, szőnyegen. Nagy képeskönyvből olvasnak történetet: havas szirtek, felhőjárta fenyvesek alján apró házikó, jégvirágos ablakoskán kivilágló gyertyaláng, őz s szarvas szökell át a befagyott patakon (olybá tűnik, öreg-öreg nagytatiék regéje, ős-régről, messzi tájról). Emlékezet óta ekkor, mindig ekkor, egy másik szobából csengő zeng ércesen. Felugranak: „Hallottátok, csilingelt, megérkezett, kaptunk karácsonyfát, angyalkájától ajándékot!”, s élen Tesókával tülekedve kirohannak...

Évek múltán Tesókára nagyocskaként feladat hárul: portörlet! A tölgyfa sarokszekrényhez ér. Nyitja a keskeny, magas vitrint, szívéhez kap, hőköl, szisszen, mélyet szusszant a polcokon látottól: csengőgyűjtemény, ezerféle fém, cserép, mázas, festett – ó, Istenkém! Gyor-

A szolnoki Reptár

Mi a Szent Anna-templomba járunk, és a honlapjukon találtuk ezt a hirdetést a kirándulással kapcsolatban. Gondolkoztam azon, milyen jó lenne megnézni a gépeket, és úgy döntöttem, elmegyek.

A pénteki napom a debreceni Nagyállomáson kezdődött. Körülbelül negyven gyerek és öt kísérő volt. A vonat kicsit késett, de engem nem zavart. Az út egy óra húsz percig tartott. A vonaton ettünk, ittunk, beszélgettünk, telefonoztunk, és vártuk, hogy megérkezzünk. Egyébként az út rövidnek tűnt, mert jól éreztük magunkat. A szolnoki állomástól húsz perc séta után megérkeztünk a Reptárba. Ott rengeteg ép és roncs gép volt, láttunk bombázókat, sasmintás repülő, helikoptereket, sugárhajtású működőképes repülő, meg csak simán hajtóművet.

Miután megnéztük az összes kiállított tárgyat az épületben, utána elmentünk a 4D moziba, ami ugyan-

ott volt. A szimuláció olyan érzést keltett, mintha mi vezettük volna a repülő, és mivel 4D, ezért a szék is mozgott, be is kellett kötni magunkat. A három kisfilm 10-15 percig tartott, nagyon tetszett. Két csoportra voltunk osztva, mert nem fértünk be egyszerre.

Ezután megebédeltünk, majd elmentünk egy épületbe, ahol két helyiség volt. Az elsőben egy sötét labirintus, ahol úgy ijesztgettük a társainkat, hogy beraktunk a telefonunkon egy horrorzenét, és úgy mentünk végig rajta. Még átmeheztünk egy nagyon billegő, korlát nélküli hídon, továbbá egy csövön is át lehetett menni, de csak annak, aki akart. A második helyen két-három járgány állt. A hátsó udvarban minihelikoptert, rakétakilövőt és egy mozgatható radart láthattunk.

Mivel a vonat késett, leálltunk egy játszótérre pihenni egy kicsit. Aztán vonatra ültünk és mentünk haza. Nekem ez nagyon tetszett.

Tóth Benedek 6. oszt. tan.

san bezárja a szobaajtót, orozva körbenéz, összest kézbe veszi, halkan rázogattja, akár, ha kristálytisztá-titokra bukkanva öröms-bánatban sejtelmet oszlatna, ám nincs, melyik „úgy” bongna, valódi karácsonyost... Nem, most se tört szilánkokra az üveglegenda! S még meddig nem, hiába a társak „én tudom s megosztom a tuttit” okos felvilágosítása – hamis fényként csusszannak el a tarka üveggyöbös falán...

Tesóka kijárta az iskolát, gimnáziumba készül. Természetesen kötelességtudóként hűséges szenvedéllyel törli a port, persze (néha...) titkon a csengőkkel babrál. Épp ilyen, galambbúgásos nyári délután ajtót nyitnak rá. Nincs szégyellős meglepődés, se csúfos kuncogás. A sarokszekrény köré telepszene székre, ágyra, szőnyegre, s szerető, jó családként közösen megfejtik az üveglegendát – láss csodát, ettől se roppant szilánkossá...

Ahogy szokott, nyilván, folyton másként, ismét szép volt a „Pásztor játék”, visszafogott méltóságától ünnepre hangoló a vigília-mise. Künn biza bős hideg van, uzsgyi, haza! Az éjjeli lámpa gyéren szórja sárga fényét, körül ülik széken, ágyon, szőnyegen, olvasnak a nagy képeskönyvből, almát csipeznek, diót s mézes pogácsát. Tesóka a fejezet végén észrevétlen feláll, a hűvös, sötét belsőszobába oson – ott pihen a délelőtt együtt díszített fa. Nyitja a keskeny, magas vitrint, szívéhez kap, hőköl, szisszen, mélyet szusszan: az alsó polcon, eddig sosem látott rézcsengő csillog-villog aranylón!

Illetődötten suttog: „Ki vagy, kié vagy, honnan kerültél épp mára ide? Te lennél az, ki ércesen cseng-bong szenteste alkonyán? Miként tudhatnám? – ha kipróbálom, meghallják!” Remegő tüzes keze óvatosan a hideg fémhez nyúl – mi tévő legyen, merje-e rázni? Ó, ne jött volna ide! Pedig mennyire szeretne életében bár csak egyszer csilingelni – s e vágyakozó, esdeklő, szemérmes pillantáskor, markában a rézcsengővel, váratlan bátorsággal sóhajt: „Istenkém, édes jó Istenkém, mondd meg Jézuskának vagy az Ő anygalkájának, ne haragudjon rám, hogy helyette most én fogok csengettyűzni. S ha elégedettek velem, mert jól csinálom, a jövőben máskor is szívesen segíték csengettyűzni Jézuskának vagy az Ő anygalkájának.”

Duruzsol a csempekályha, zenét furulyál belé a komisz téli szél. A nagy képeskönyv kézről-kézre jár, utolsó oldalra lapozzák: a hegyek dúsan hó alatt, süvítő orkánban hajlong a fenyves, holdvilág kékezüstje hinti a gyertyafényű házikót, őz s szarvas szökell át a befagyott patakon... Ekkor (mikor máskor...) a belsőszobából csengő szól ércesen, mint eddig soha, oly harsányan, élesen. Felugranak: „Hallottátok, csilingelt, megérkezett, kaptunk karácsonyfát, anygalkájától ajándékot!”, s tüledve kirohannak...

(Önfeledt futtákbán Tesókat az élen senki sem keresi. Csingilingi, giling-galang. Bimm, bamm. Kiskarácsony, Nagykarácsony. Csingilingi, giling-galang. Bimm, bamm.)

Dr. Milbik József

Székesegyházunk új orgonája

Öröm tölt el, hogy székesegyházunk egy orgonával gazdagodott. Köszönet Palánki püspök atyának, aki úgy rendelkezett, hogy ez a hangszer, amely a nyíregyházi társszékesegyházban volt, ezentúl a Szent Anna-székesegyház liturgiáját szolgálja.

A hangszer 2018-ban készült a budaörsi Paulus Orgonaépítő Műhelyben. A karorgona három regiszteres, mechanikus traktúrával, valamint függesztett pedállal rendelkezik.

Magyarországon rajtunk kívül csak a pécsi bazilikában, a szegedi dómban és a Mátyás-templom található karorgona.

Az orgona lehetőséget biztosít kisebb kórusok, litániák, szentségimádások és köznapi misék zenei kíséretére. Mindez arra ösztönözhet bennünket, hogy a liturgiában odaadóbban szívből énekeljünk.

Dobos Mihály

a székesegyház egyházzeneiséje

Rejtettség

A „rejtett” melléknév annyit jelent, mint észrevétlen, felszín alatti, nem látható. A jó és a rossz is lehet rejtett. A gyümölcsöt rontja belülről a kór, és lassan szétesik. Titkos féreg foga rág fát, bútort és az lassan porrá válik. A jó mag is rejtetten fakad és szárba szökken. Az erények gyakorlata is kivirágzik idő után, és nemcsak csodálni kell, hanem követni. A gonosz elhinti a konkolyt mint magot, és amikor már elkülönül a búzától, késő, mert szívja a jótól a táperőt. Jézus szerint várni kell az aratásig a kigyomlálásával. Sokan nem szeretnek rejtetten, háttérben élni, hanem a siker, a földi dicsőség élteti őket. Sokan azonban, és nemcsak a remeték, kedvelik a magányt, a csendet. Itt érlelik szellemi-lelki kincseiket, mások meg meglepődnek, honnan vette.

Figyelni kell, mit hagyunk erjedni bensőnkben, mert még a betegségek is sokáig lappanganak bennünk, és amikor tünetté válnak, lehet, hogy késő lesz. Sajnos, a hiúság nem kedveli a rejtettséget, mert a jó és érték a

hiú ember számára dicsekvést jelent, a rossz pedig botrányt arat. Régen a bűnt szégyellték és rejtve tartották, bár a jobbérzésű emberek ma is így vannak, de sokan dicsekednek azzal, amit inkább maguk mögött kellene hagyniuk. Jézus utal a rejtettségre: „*Ne tudja a jobb kezéd, mit tesz a bal*” (Mt 6,4). Az Úr előtt kedves a töredelmes és alázatos lélek.

Isten előtt nincs rejtve semmi, hiszen tudja a múltat, a jelent és a jövőt. Mielőtt ajkamra jönne a szó, már tudja a tartalmát. Páduai Szt. Antal elrejtette társai előtt a képzettségét, amikor Itáliába került a ferences közösségbe. A konyhába osztották be mosogatónak, de valaki megérezte szellemi nagyságát, és rászólt, hogy prédikáljon egy újmisen.

A hallgatók már akkor ámulva hallgatták. A rejtett értékeket sokan úgy fogadják, mint a názáreti Jézus jövetelét: „*Jöhet valami jó Názáretből?*” (Jn 1,46). Erre a válasz: jönni kell és megnézni, mert új világ tárul fel az ember előtt, ha Jézussal találkozik. Jézus rejtett názá-

Őszintén mondom...

Szombat, 2022. szeptember 3.

H iába hétvége vagy ünnep, kedvelem a teljes, tartalmas napokat, ma is négykor ébredek. Műszaki probléma miatt a tervezett hosszú biciklistúra helyett a konyhába indulok, némi kakukkfűtől pikáns gulyáslevest főzni. Legfeljebb ilyenkor hallgatok rádiót. *Hajnali – népzene korán kelőknek*: az elveszett juhait kereső és sirató pásztor történetét megzenélő, szenvedélyes hangvétellű erdélyi muzsika sír-rí, hol örömből, hol bánattól (*Oláh leány tánca*, Bartók Béla is feldolgozta). *Napi ima*: Szemerei János evangélikus püspök olvassa Mózes ötödik könyve (nálunk Második Törvénykönyv) 29. fejezetének 28. versét: „*A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok a mieink és a fiainkéi mindörökké.*”, majd ehhez told útravalóra gazdag gondolatfüzért. (Künn lángoló bíborral kél a Nap.) *Krónika*: háború Ukrajnában, feszültség Tajvanon, Ferenc pápa békét sürget...

A bicikli hamar kész, próbakört a Panoráma-úton tekerem. Gyönyörködök: az őszi-kék égen szürke hasú, nagy, fehér nyárvégi-felhőrongyok osztják-szorozzák a végtelent! A Tájház utáni dombocskáról gurulok, szemből valaki felfelé kaptat, lelkesen csenget, integet, gondolom: jó fej sporttárs lehet! Egymás mellé érünk, ráismerek: Krakomperger Zoltán plébános úr. Harsányan

nevet: amott, a kereszteződésnél fordulni akartam a városba, a Gondviselés hozott tovább! Viszont derülök: kikerülni se tudtalak! Kéretlen vallok. Másfél éve nem találkoztunk, azóta a Szent Anna-székesegyházban se jártam. Nincs érzelmi háttér, nem indulat alapú, konkrétum nélküli. Érzem, viszont szavakkal nem érzékeltethető kiváltó oka, valami jótól, finomtól elteltség-féle. S szőlészet-borászat ízű: beértek a zamatos, tömött fűrtök, igazán szem-szájingerlők, ám könnyörtelenül ösz-szezúzom, bedarálom, kipréselem őket, hadd csorduljon-forrjon édes must, ami most épp zavaros mocsok-lé, karcos ízű murci, de varázsütésre gyöngyöző, üde borrá tisztul. Föltétlenül hiszem az „*érett gyümölcs – nemes nedű új tömlőbe*” átlényegülés természeti (teremtői!) rendeltségét, tehát a hozamfokozás pl. cukorral, erjedésségítővel (=manipulálás, forszírozás) hiábavalóság, sőt, az isteni szándék szerinti forrás-tiszta hozadék kárát vallja. Kérde: leírnád ezt a Debreceni Katolikus Figye-

reti életének szakasza is üdvöztető számunkra. Növekedett bölcsességben, de szegény és munkás élete útmutató számunkra, és súlya van. Engedelmes volt Máriának és Józsefnek is. Mindketten várták Jézus életének gyümölcsét, de Máriának itt a földön megadatott látni is.

Isten hallgatása és csendje már itt Názáretben is súllyal bírt. Már ez is figyelmeztet bennünket, hogy tudjuk, kit és mit várunk. A kovászról szóló példabeszéd Isten országának rejtett hatóerejét írja le. A kovász átjárja a tésztát, ezért számunkra is jelzés, jó kovásznak kell lenni a világ számára, hogy rajtunk és bennünk is felismerhető legyen a szentségi jel, amely az Egyházra utal. De ennek szépségét, valóságát, tisztaságát és erőforrását csak hittel lehet felismerni és elfogadni. Régi igazság, aki Jézust nem ismeri, az az Egyházat sem ismeri, de ez fordítva is igaz. Az Úr ezt a valóságot a gyengék és kicsinyek számára tárja fel ma is. Az Egyházban az élet forrása Isten szavában és a szentségekben, leginkább az Eukarisztiában rejtőzködve van jelen. Rejtőző istenségként imádjuk a kenyér és bor színe alatt jelenlévő Jézus Krisztust.

Minden hívő részesedik Jézus és az Egyház rejtett életében is. Jézus halálában és feltámadásában való rejtettséget nap mint nap meg kell valósítanunk.

J. H. Newman írja: „*az igazi vallásosság belső, rejtett élet.*” Rejtett cselekedetek, amelyeket csak az Úr lát, és csak ő tud róla. Rejtett szeretet-megnyilvánulások, amelyek éltető esőként hatnak a gyötrődő lélekre. A rejtett imádságok, sóhajok és hálaadások felhatolnak az egekbe. A rejtett önmegtagadások, küzdelmek, hűség kitartások és megmaradások gyöngyszemei a lelki életnek. Az egyszerű, feltűnés nélküli keresztény élet éppen a mai világban kap különös jelentőséget. Gondoljunk csak kis Szent Teréz kis út programjára, vagy Edit Stein csendes vértanúságára!

A rejtettség a gyümölcsérlelődés nélkülözhetetlen időszaka. Ebben megtapasztaljuk néha, hogy visszahúzódik az Úr, nincs vigasz és öröm, de eltelünk áldással és az Úr közelségével is, mint ahogy Avilai Szent Teréz is a hetedik mennyben érezte magát. A rejtett út végén tárul fel az örök élet kapuja.

Orosz Lőrinc, ny. plébános

lőbe? Ódzkodom: másfél éve abszolút nem írok, csendes, kvázi önkéntes száműzetésbe vonultam. Végül kölcsönösen érdeklődünk napjaink múlásáról, majd mindenki megy tovább: Isten segéljen! Isten áldjon!

Mi tagadás, jó volt (végre) összefutni, rendezni, tisztázni a nyilván nem rendezetlen vagy tisztázatlan dolgainkat – belső békémhez pillérek a hasonló, lelki-szellemi metamorfózis-küzdelmeim vajúdashálóiából kibogozó tanúság-élmények! Örvendek, remek a biciklim, holnap indulhatok másfél nap tekeréssel Szegedre, Szarvason sátorozok a történelmi Magyarország földrajzi közepe közelében. Óh, mekkora érzés! Ó-ó, na, ne, fogom a fejem – otthon veszem észre, a felni széthasított a külső gumit, feslik, délutánra jár, a szerviz bezárt – Józsikám, bátran maradj veszteg, csüccs!

Gyimesi barátom bölcs legyintő-szava cseng fülemben hasonló helyzetekre: kicsi komám, hová szomorkodjak, ez az út nem nekem volt szánva! Böven kanalizok gulyáslevest foszlós bélű kenyérrel, utána iccényi házi Egri Merlot-t. Az alkony íróasztalomnál ér, körül loccsant a napnyugta ó-arany fénytócsája. Míg visszahallgatom az erdélyi zenét hajnalról, könyvek sorjázna kezemben. Másfél év egyetlen árva gondolat-irománya a biciklis naplóból: „Az ember, ha szerencsés, utólag, felnőttként megérti, milyennek látta a világot gyereként, mert akkor azt még nem tudhatja.” (Szegedi Tisza-part, 2021. szeptember). Biblia, Ószövetség, Példa-

beszédek Könyve 25,16: *Ha mézet lelsz, csak annyit egyél, amennyi jól esik, különben torkig leszel vele és kiadod.*” Biblia, Ószövetség, Második Törvénykönyv: „*Visszatérés a száműzetésből (29) 28. Ami rejtve van, az az Úr, a mi Istenünk ügye...*” Jut eszembe, az evangélikus püspök úr ekképp zárta elmélkedését: „Uram, kérünk, láttasd meg velünk a feléd vezető utat!” Kellemes borzongás jár át, szerettem írni, mindig keresztvetéssel, imával kezdtem, fejeztem, s Isten kegyelmi ajándékának véltem, megszentelt időnek. Mint ki reménytelen útvesztőből szabadult, Omegát dúdlok: „*Szemközt a rózsaszínnel kicsordul a méz, telve már a mindenség kaptár.*”, szemem felcsillanásakor pedig: „*Lassan minden összeáll.*” (Ébredés). Legyintek: érdekes, teljes, tartalmas nap volt.

Vasárnap, 2022. szeptember 4.

Természetesen ma szintén négykor ébredek. Apró technikai malőr miatt a tervezett hosszú biciklistúra helyett a konyhába indulok, mézzel csurgatott, csomborral hintett csirkecombot sütni. Míg piros-ropogós nem lesz, gépbe gurítom e sorokat, természetesen előtte-utána keresztvetés, ima, s hálával Isten kegyelmi ajándékáért, meg köszönettel a visszainvitálásáért! Lopva csipegek a friss, meleg húsból, s megiszom hozzá a maradék bor végét.

Dr. Milbik József

Nem kell félnünk közelléte miatt

A Filippi-beli közösség volt az első európai közösség, amelyet Szent Pál első tartózkodása idején alapított. Ezt a tartózkodását ugyanis hamarosan meg kellett szakítania. Ez az egyházközség volt Pál kedvence, mert jól szervezett közösségnek látszott, és ott valóban keresztény élet uralkodott. Persze azért ők is emberek voltak: előfordultak súrlódások és hasonló dolgok. Szent Pál mindezek ellenére mégis „apostolkodása koronájának” nevezte. Ahogyan ebben a levelében írja: fogságából írt nekik hálás szívvel, mert adományaikkal támogatták. Nem tudjuk pontosan, hogy melyik volt ez a fogság. Talán első római fogsága lehetett vagy valamelyik ennél korábbi, ahonnan Pál európai közösségének írt. Bárhogyan is áll a dolog, annyi bizonyos, hogy személyes jellegű írás volt, amelyben nem tárgyalt elvont hittani tételeket, és őszintén, szívéből írta. Ezért az egyes fejezetek nem függnék szorosan össze egymással. Pál úgy írt, ahogyan a szívéből jött. Imákat fűz közbe, aztán megint mond valamit a közösségnek, hogy mit kíván, mit köszön meg nekik, és közben megemlíti néhány nevet a közösségből.

Ezért a szentlecke szövegét úgy foghatjuk fel, mint egy kicsi, önmagában is megálló fejezetet a levélből. Pál így szól: „Örüljete az Úrban mindenkor!” Pál az öröme figyelmeztet minket. Az öröm tehát keresztény erény: Ha szükségünk van arra, hogy az öröme figyelmeztessen bennünket az Apostol, valószínű, hogy nem birtokoljuk olyan mértékben, ahogyan örülnünk kellene. Engedjük azért, hogy nekünk is mondja az Apostol: „Örvendezzete az Úrban mindenkor!” Még egyszer hangsúlyozza: „Ismét mondom, örvendezzete!” Úgy látszik, ez igen fontos figyelmeztetés. És még hozzá fűz egy másikat is: „Jóságos emberségteket ismerje meg mindenki!”

Nem mindenki ismeri mindazt, amit a keresztény gondol, hisz vagy átél, amire vágyakozik. Miként Szent Pál mondja: „Csak a lélek tud a lélekbe behatolni, és mi, akiket Krisztus Lelke éltet, nem fogunk mástál megítélni”. Az emberek talán észre sem veszik, ha valami keresztény jellegű. De egyelőre ez nem számít. Azt vegyük észre, hogy ti jóságos emberek vagytok, barátságosak, szelídek, nyugodtak, megtisztult lélekkel és nyílt szeretettel teli emberek. Ezt mindenki felismerheti. Talán nem ismerik fel azt a legmélyebb gyökeret, amelyből mindnyájan éltek, de meg kell tapasztalniuk kereszténységtek gyümölcsét. Pál szerint ezt mindenkinek észre kell vennie. Aztán lassanként majd feléled bennük a sejtés, hogy mindezt mélyebb forrásból merítitek,

mint amilyent ők birtokolnak. Ami jó bennetek, legyen minden ember előtt nyilvánvaló.

Érdekes, hogy Pál ezekhez a figyelmeztetésekhöz már nem fűz újabbakat, hanem ezt mondja: „Az Úr közel van!” Mily különös, hogy amikor erkölcsöt prédikál, Krisztusra gondol; ha pedig a keresztényekre gondol, és azokra, akik között a keresztények élnek, akkor meg az Úrra gondol. Úgy gondol az Úrra, mint aki közel van, nem mint olyanra, aki valamikor élt és most egyszerűen tovább ment és az égben van. A közeli Úrra gondol, aki Lelke és Igéje által bennünk, az ő testvéreiben és nővéreiben él, aki mindig jön és mindig mélyebbre akar behatolni életünkbe, aki ezt a mi életünket mindig jobban magához vonja, aki az ő Lelkének ereje által saját történelmét éli, és állandóan eljövőben van. És valóban közel is van, mégpedig mindnyájunkhoz. Jön a mi életünkben is, amely végkifejlete felé halad, a halál és az ítélet felé, mely talán közelebb van, mint gondolnánk. Az Úr mindnyájunkhoz közel van! Vajon mi is közel vagyunk-e őhozzá?

Ettől a közellétől azonban nincs mit félnünk. Úgy kell ezt éreznünk, mint boldogító és védelmező közelséget, mint üdvünk és erőnk közellétét, mint az ígéret és beteljesedés, mint a tulajdonképpeni valóság közelségét; mint annak a közellétét, amire egész lényünk, egész történelmünk, egész rendeltetésünk irányul. Ha az Urat valóban így éreznénk, ha hitben, reményben és szeretetben ilyen közel lennénk hozzá, akkor az ő közelsége öröm és béke lenne számunkra.

Karl Rahner

Hitéleti statisztikánk

2022. június 1-től november 20-ig

Keresztelés	51 fő
Házasságkötés	44 pár
Temetés	78 fő

Jótekonysági orgona-koncert

Október 16-án jótekonysági koncertre gyűltünk össze a Szent Anna-székesegyházban a szentmise után. A koncertet Csorba Gergő orgonaművész adta. Az összejövetelnek kettős célja volt. Egyrészt szellemi feltöltődés, másrészt pedig egy 3 éves, gyógyíthatatlan, Rett-szindrómás kislány gyógykezelésének támogatása. A résztvevők önkéntes adományai 199.350 Ft-ot tettek ki. A háromgyermekes család hálásan köszöni a résztvevők a lelki és ezt az anyagi támogatását.

Nagyné Dévai Emese

Lapzártá

Következő számunk 2023. február 22-én jelenik meg. Kérjük, hogy a megjelentetni kívánt cikkeket 2023. január 31-ig küldjék el az impresszumban megadott e-mail címek egyikére, vagy személyesen adják le a plébánián. A beküldött cikkek végén szerepeljen az írás szerzője. A mellékelt képeket mindig külön fájlban kérjük, nem a szövegbe ágyazva!

„Orosz fogság”

A debreceni Szent Anna plébániai szolgálatom ideje alatt tizenkilenc káplánom volt. Vállalnom kellett őket, nem dönthettem egy esetben sem. Ritkán fordult elő, hogy kérésemre egy-két évet maradt valaki. Volt köztük ilyen is, meg olyan is. Sajnos öt elment, illetve el sem köszönt. Az egyik közkedvelt atya emlegette már a letöltött két év után, hogy kibírta az „orosz fogságot”. Az orosz fogság megfogalmazás tölem származik. Vicces formában és kedélyesen később többen is felidéztek ezt, és szállóige lett – lám milyen ellenállóak a mai fiatal papok.

De az orosz fogság a nagy tél miatt sem volt paradicsomi állapot. Akik hazajöttek, azok is ilyen megjegyzést tettek. Ahol zsarnokság van, ott nemcsak a kulcslyukon át van, hanem mindent és mindenkit átjár. A nélkülözések, betegségek, a nehéz munkavégzés, a reménytelenség: „nem tudni, mikor lesz vége” miatt sokaknak nem adatott meg a szülőföldre való hazatérés. Hazatértek a mennyei hazába. Az én kezem alatt szolgáló papkollégák vígan éltek, ha kellett is dolgozni. Évente kétszer vágtunk disznót, és bőségesen jutott étel mindenkinek. Nem volt elzárva az éléskamra vagy a hűtőszekrény. Az egri előjárók a látogatás kapcsán hamar érzékelték, hogy a diakónus úrnak vastagszik a nyaka. Nem sajnáltam tőle az elfogyasztott ételmet, de a mértéket nekik kellett volna megtanítani.

Viccelődni ilyen különleges dologgal azért sem szerencsés, mert az én édesapám valóban orosz fogságban halt meg. A hazajöttek hiába utaltak arra, hogy megjárták a „paradicsomot”, az földi pokol volt. Jó apám kilenc hónapig élt a nehéz körülmények között és

akkor halt meg. Akik túléltek a helyzetet, azok emlegettek, hogy télen nem volt temetés, mert a nagy fagy miatt nem bírtak sírt ásni, a holttesteket fészerben tárolták tavaszig.

Akinek nem maradt oda az apja, az nem tudja, mit jelent árvának lenni. Helyzetünk nehéz volt, mert édesanyám 101 Ft hadiárva járadékot kapott havonta, amíg általános iskolába jártunk. Még a rokonok is csak sajnálkoztak: ki nevel fel bennünket. Édesapám hívő ember volt, elsőpéntekes, de ki volt közelében, hogy szentséggel ellássa? Személyes sóhaja, hite az Úrban, az volt vele és mellette. Ott már nem voltak tábori lelkészek, hogy felkészítsék a végső útra.

Humorizálni, hogy kibírta egy káplán az „orosz fogságot”, nem szerencsés dolog, és nem tudják, mi van mögötte. Ezért is imádkozott Jézus a kereszten így: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!” Sokszor adódik az életben hasonló helyzet, és többen nem tudják fékezni magukat, hogy ki ne használja az alkalmat egy epés megjegyzést mondva. Ez kísértés a fecsegésre, mert a hiúság ördöge nem alszik ma sem. Egy latin közmondás szerint: Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna.

Az idő múlásával felidéződnek bennem emlékek, megjegyzések. Akiiktól szeretetet kaptam, azokkal egyre erősebb a vágy a találkozásra. Ez lendít túl az ilyen megjegyzéseken is.

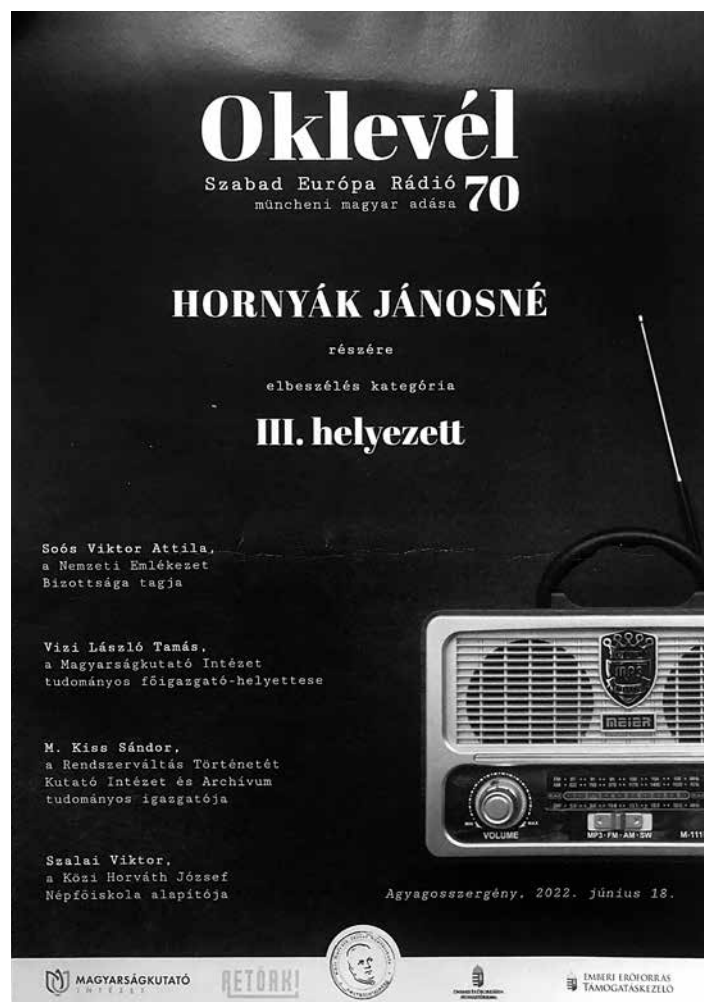
Orosz Lőrinc, ny. plébános

Ne féljete!

O dakinn szél tépi a tél szakadozott ruháját. Az ének még szürkés függönyén a Nap pislogva tekint át, s világgá küldi a hófoltokat. Jól esik kinn lenni, mikor lágy szellő lassan-lassan becsempészi a tavaszt. Debrecen utcáin sétálok. Hazánk második legnépesebb városában sok-sok épület idézi a régmúltat. A Szent Anna utcára érek, ahol büszkén emelkedik az ég felé a kéttornyú székesegyház. Csodálatos templom, mégis szemeimmel, de talán inkább a szívemmel, mást veszek észre. *Ne féljete!* felirattal II. János Pál pápa szobra szinte odacsalogatja tekintetemet.

Valami különös melegség hatja át egész bensőmet. Eszembe jut (mert hogy is lehetne elfelejteni), amikor a '80-as évek elején a Vatikánban nagyon közelről láthatam, sőt talán ruhájának szegélye meg is érintett. 18 éves voltam, amikor kezdte pápai szolgálatát. Különleges volt ez a beiktatás. 455 év után ő volt az első kelet-európai pápa. *„Tárjátok ki szíveteket, kapuitokat Krisztus előtt!”* Nagyon közvetlen személyiség volt. Milyen különös, hogy Debrecenbe is ellátogatott, amely várost a kálvinista Rómának nevezték. Igen, fáradságot nem ismervé küzdött azért, hogy a különböző felekezetek megbékélve együttműködjenek. Utazó pápának is nevezték, mert bizony a testvériség jegyében sok nemzetet, sok felekezetet keresett fel.

Állok a szobor előtt. Újból olvasom a mondatot: *Ne féljete!* Ő mondta e biztató sorokat. Ő, aki dolgozott kőbányában is, verejtékével öntözte a nehéz köveket. *Ne féljete!* Ő mondta, aki korán elvesztette szeretett családtagjait. 9 éves volt csupán, mikor édesanyja meghalt. Szörnyű fájdalom járhatta át szívét. Milyen jó lett volna, ha még simogatta volna az anyai kéz, ha még mesélt volna neki esténként elalvás előtt, ha fáradt szemének tükrébe még belenézhetett volna a gyermek. A Napból kiáradó hőnek, fénynek csak billiomod része jut hozzánk, sajnos mi ennél is kisebb részecskét fogunk fel jó anyánk szeretetéből. Tudom: az anyák még odaátról is aggódva figyelik gyermekeiket, imádkoznak értük. A szörnyű csapás után pár év múlva II. János Pál pápa bátyjától, majd édesapjától is búcsút vett, hogy ők az Örök hazába térjenek pihenni. *„Ne féljete! Krisztus tudja, hogy mi lakik az ember szívében!”* Ő mondta, aki ellen merényletet kíséreltek meg, aki a szenvedés embere lett. Békésen tűrte betegségének fájdalmait. *„Nincs olyan kereszt, amelyet Krisztus már ne hordozott volna értünk”. Ne féljete!* „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen!” (Jn 3,16). Milyen

különös, hogy megbocsájtott merényletjének, mert valotta, hogy a szeretet megnyitja szemünket és szívünket. Legszörnyűbb börtön egy bezárt szív. Napjainkban mintha kiradírozták volna az Élet nagy könyvéből ezt a szót: szeretet. A békesség színei mintha elmosódtak volna az Élet palettáján. A Nap minden reggel fényt gyújt a Föld felett, mi emberek miért nem gyújtjuk naponta lángra szeretetünket? A szeretet Isten legnagyobb ajándéka. Sajnos, mi emberek rostákat hímeztünk rajta göggel, irigységgel, szeretetlenséggel. Milyen jó lenne, ha szeretet-szirmok hullanának a hazugságok homályára! Mindig találni kell egy aprócska örömet, s azt megosztani másokkal! Az öröm szívből szívbe árad. Igazi élet az, melyet másokért élünk. Célunk legyen, hogy nyomot hagyjunk magunk után. Igyekezzünk életünk bőrdíjába csodás képeket rakni a nagy-nagy utazás előtt!

Itt állok a szoborral szemben. Számat, orromat maszk fedi, mivel a Covid-19 járvány itt sétál köztünk. A járvány röntgenfelvételen töréseket látunk az emberek gerincén. Kimutat az minden hamisságot, de sajnos, a békesség fátylának fonalát nagyítóval kell keresnünk.

Újra olvasom: *Ne féljete!* Lehetne-e a mai kor emberének őszintébb biztatás 2022-ben?! Az emberiség te-

hetetlen, feszült, elfásult, bezárkózott, ideges. Igen, kedves vírus:

*Kalitkába zártad a Föld lakóit,
Kik magukat Istennek képzelték.
Elraboltad emberek mosolyait,
Kik szeretetük elvesztegették.*

*Rádöbbsentettél: csak porszemek vagyunk,
Most belül sajog a szívünk, lelkünk,
De vigyáz ránk kedves őrző angyalunk.
Bizakodunk: e harcban mi győzünk.*

*Maszk alatt elhervad vad virágod,
Csókokat nem lehelünk most ajkakra,
Nem kebelezheted be a világot.*

*Kijutunk még az üde tisztásra,
Ölelhetjük majd hű szeretteinket,
Letörölhetjük fájó könnyeinket.
(Csiszárík Mária: Vírus-sonett)*

Hittel, reménnyel, szeretettel minden nehézséget le tudunk győzni, el tudunk viselni. E nagy világjárvány idején is kell, hogy szemünket, szívünket égre emelve, erős hittel higgyünk! Ne szégyelljük összekulcsolni kezünket imára! Lélegezzünk együtt a szélben! Dobbanjon együtt a szívünk! Kérjük a szenteket, hogy járjanak

közbe Istennél. A világ bármelyik féltekén is él az ember, imádságos lelkülettel, hittel, szeretettel fogjunk össze, hogy a nehézségeket le tudjuk győzni. Szent II. János Pál pápa, könyörögj érettünk! Adj erőt, kitartást a Föld lakóinak, akik most a járvány keserű poharát isszák, akik tehetetlenül bolyonganak. Életedet végigkísérte e mondat: – másoknak is erőt, reményt sugallva – *Ne féljete!* Igyekszem én is e mondattal szívembe erőt önteni, hogy az élet labirintusában el tudjak igazodni, hogy a nehézségeket le tudjam győzni. Ember! Ne add fel a reményt! Amit a tél elaltatott, megdermesztett, az már mind megmozdult. Igen, lassan kizöldül a fű, a madarak éneke megtöri a csendet. A szürkéségből kezd elősompolyogni a fény. A fák sem siratják a múlt leveleit, gyümölcsseit. Csupasz ágaikon ott ringatózik a jövő.

Belépek a templomba. Gyertyák imbolygó fényében is ezt a mondatot látom felragyogni: *Ne féljete!* El-eltűnődöm, milyen érdekes, a gyertya másoknak világít, még önmagát felemészti. Nem egy pontra árad, hanem fényt áraszt maga körül. Legyőzi a sötétséget, s miközben meggyújtja mások kanócat, ő semmit sem vesz fényéből. Ilyen gyertya volt II. János Pál pápa. Üzeni nekünk, hogy gyújtsunk gyertyát, hívjuk életre a fényt, nemcsak a saját életünkben, de embertársaink szívében is. *Ne féljete!* Lehetne-e találhatóbb üzenet, mint II. János Pál pápa utolsó mondata?! Mikor élet-láncának gyöngyszemei elgurultak, mikor magához ölelte a szeretet végtelenségé, ő ezt mondta: *Ne féljete!*

Hornyák Jánosné

Kláríka

Dr. Gulyás Zoltánné Nemes Klára asszonyt nem mondhatom barátnőmnek, bár kétszer-háromszor megfordultam lakásukban, amikor mindig vendéglátói kedvességgel, s a rá jellemző adakozó figyelmességgel fogadott. Szerénysége, csendessége mindig tiszteletet parancsolt irányába részemről. Így „lelki barátnak” éreztem őt mindig.

Egy jeles esemény jut eszembe, mikor vele és rokonával, Novák Dezsőné Tünde asszonnyal apósárol, a „poeta doctus”-ról, a „legdebrecenibb magyar költőről”: Gulyás Pálról emlékeztünk meg a Kolping Család debreceni egyesületének egyik összejövételén. Ő mint a család tagja személyes megjegyzéseivel tudta gazdagítani számunkra Gulyás Pál emberi-költői arcélét, és – mintegy „dokumentumként” – általa jól megválasztott részleteket olvasott fel a jeles alkotó verseiből, prózájából. Szívügye volt férje édesapjának emlékét őrizni, terjeszteni.

Meggyőződése, hogy tapintatos, szerető, irányt mutató anyai gondoskodása hozzájárult ahhoz, hogy leányukból és fiukból egyaránt az irodalmi élet területén jeleskedő emberek lettek.

Kláríka! A földi életből történt végső távoztoddal egy hely üresen maradt a Szent Anna-templomban, de minden bizonnyal már helyet kaptál az örök hazában a Mennyei Atya színe előtt. Nyugodj békében!

Bérces Mária Klára

Eucharisztia (Oltáriszentség)

SZOBOR A BALATONFÜREDI KRISZTUS KIRÁLY-TEMLOMBAN

Mint sokak előtt ismert, hazánkban eddig két Eucharisztikus Kongresszus volt megtartva. Világviszonylatban ez a katolicizmus lelki megújódását, a lélek felemelkedésének nagy ünnepét jelenti. Az első 1938-ban volt, melyen szüleim is részt vettek a pesti rokonainkkal, és életükben sokat meséltek a szép ünnepségről. Ma már bizonyára kevesen élnek a közvetlen résztvevők közül, legfeljebb az utódokban él az emlékezés. Öröm és megtisztelő volt, hogy – bár egy kis késéssel – de az 52-iket is hazánkban tartották meg 2021. szeptember 5-12-ig. Különleges élmény volt, hogy az elsőn részt vett Pacelli bíboros, a későbbi XII. Pius pápa, tavaly pedig maga Ferenc pápa tartotta a záró szentmisét. Külön érték és elismerés, hogy a repülőn a pápa interjút is adott Siklósi Beatrixnak, a Katolikus Rádió főszerkesztőjének, amelyről film is készült és többször lejátszották! Csodálatos élmény és az ünnepség lelkiségét nagymértékben emelte, hogy a hazához és szülőföldhöz ragaszkodás gyönyörű érzéseként Faykod Mária, a Franciaországi Provence-ben élő, Balatonfüreden született világhírű szobrász ez alkalomból szülővárosának ajándékozta carrarai márványból készült Eucharisztia témájú szobrát. A szobrot a balatonfüredi Római Katolikus Plébánia udvarából lekerített részben, a vásárcsarnok közelében helyezték el, hogy a nap 24 órájában megtekinthető legyen. A művésznőnek ez alkalomból adták át a „Magyar Örökség” díjat. Feleségemmel együtt abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy – bár egy évvel később – mi is megtekinthettük a szobrot 2022. szeptember 14-én, Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén, és imádkozhattunk a szakrális alkotás előtt. A művésznő világhírű alkotásai közül kiemelkednek a tizenhét stációból álló lourdes-i keresztút márványszobrai. Ebben a sorozatban a szokásos 14 stációhoz még 3 szobrot alkotott a „Hit,” a „Remény” és „Szeretet” címmel. Alkotásai közül több megtekinthető Dél-Franciaországban, mediterrán környezetben kialakított műtermében és az élgrenyitott múzeumában. A művésznő Balatonfüreden született, a család 1975-ben hagyta el az országot, és a Sorbonne elvégzése után Aupsban telepedett le és él családi otthonában, a szabadtéri múzeumában.

Balatonfüred egyházi, vallási életéről

Balatonfüredről az első említés II. Endre királyunk idejéből származik, ekkor még Tihanyhoz tartozott, amit ő

alapított. Öt község is tartozott a térséghez, amit a török dúlás lerombolt. Ezután református egyházi alapon fejlődött tovább. Ennek egyik bizonyítéka az Óvárosban, a Kossuth téren található református műemlék templom, melyben annak idején Pálóczi Horváth Ádám is prédikált.

Az 1750-es években alig voltak itt katolikusok, csak később, a reform kor után kezdett a katolikus vallás gyorsabban terjedni elsősorban a környékbeli településekből történő bevándorlás révén, ami az 1850-es évek után felgyorsult. Részben a hívek gyarapodása, másrészt a vallási kiegyenlítődés miatt egyre sürgetőbben vetődött fel egy nagyobb római katolikus templom felépítésének igénye. Rott Nándor veszprémi püspöksége idején – akit Czapik Gyula püspök, majd egri érsek, később Mindszenty József püspök illetve a tragikus sorú mártír bíboros, esztergomi érsek követett – dr. Luttor Ferenc plébános építtette 1926-27-ben az úgynevezett Vörös-templomot alsóörsi és balatonalmádi proglaciális időből származó könnyen faragható vörös homokkőből. Egyébként csopaki szőlőterületünk révén szüleim építés közben is látták a templom alakulását. Üdülésünk és nyári szabadságunk idején mintegy 44 éven át nyaranta ez volt szentmisénk színhelye, sokszor édesanyámmal. Gyermekeink Füreden esküdtek, unokáink közül a két nagyobbbat itt keresztelte Gyűrű Géza plébános, püspöki tanácsos és pápai prelátus, aki a templom történetét is megírta, temetésén is elbúcsúztattam tőle. A füredi egyházközséghez tartozik még Balatonarács és Csopak. A templom színes ablakai egy-egy vallási jelenetet (pl. Szent Ferenc prédikál a madarakhoz) ábrázolnak annak a polgárnak nevével, aki az ablakot készítette anyagi hozzájárulásával. A templom Krisztus király nevét viseli a főoltár szobrával. Az új liturgikus tér diófából készült gyönyörű szakrális faragványait (oltár, szószék stb.) Bittsánszky Gézáné Kopp Judit művésznő alkotta. A templom mérete a városhoz képest nagynak mondható a 40 m-s hosszával, 20 m szélességével, 10 m belmagasságával és 35 m-es tornyaival. A fürdőtelepen, vagyis a reformkori városrészen található a római Panteon mintájára készült kerek templom, amely a Tihanyi Bencés Apátságához tartozik és ők celebrálják a szentmisét. A rendszerváltozás után a füredi egyházi élet tovább bővült, miután a Bajcsy-Zsilinszki utcában felépült az evangélikus templom a hívek örömeire.

Kulturális élet és művészet

A város fejlődése a reformkor után felgyorsult, mint ahogy azt már korábban említettem. A település „Óváros” részéből és a fürdőtelepből állt, lakossága a 19. századtól növekedett, elsősorban a reformkori városrészbe történt betelepülés révén. A teljesség igénye nélkül említhető meg gróf Széchenyi István, aki a hajózást és a mezőgazdaságot fejlesztette, és sok jótéteménnyel járult a haza fejlődéséhez – szobra valamint Blaha Lujza üdülője és emléklakettje a sétányon található. A sétány közelében épült meg Vaszary hercegprímás villája, melyben többször üdült unokaöccse Vaszary János, a híres festőművész. Ettől az időtől járt ide gyakrabban a budapesti és később a nagyobb városok elit értelmisége és művésztársadalma. Így épített villát Jókai Mór a Honvéd utcában, melyben több regénye is született, kiemelve az Aranyembert, annak egyik főszereplője a komáromi gabonakereskedő Tímár Mihály. A sétányon az Eszterházy strand közelében található híres operett szerzőnk, Huszka Jenő mellszobra. 1926 után a sétányt Rabindranath Tagore hindu költőről nevezték el, miután a Szívkórházban visszanyerte egészségét. Emlékét egy hársfa, a mellszobra és emléktábla őrzi. A közelben található a Horváth-ház (a későbbi Bányász-üdülő). A tulajdonos lánya, Horváth Anna Kiss Ernő aradi vértanú tábornok jegyese volt, és később róla nevezték el a híres „Anna-bált”. A Balatont Füred környékének kiváló publicistája, Eötvös Károly számos cikkében és írásában öröközte meg. Emlékét a Szívkórház és a Kossuth forrás közelében mellszobor őrzi. Az Anna-bálok helye az Anna Grand Hotel Szálloda, ahol minden évben megrendezik a bált. Kerengőjében az árkádok alatt számtalan neves és közéleti személyiség emléklakettje látható, többek között Keresztúri Dezső, aki 1947-ben az utolsó vallás- és közoktatásügyi miniszter volt. A sétányon több neves író és művész emléke látható, például Salvatore Quasimodo Nobeldíjas költő, íróé is. Az ő emlékére szervezik évente Füreden a Nemzetközi Költő és Prózamondó díjátadó versenyt, az idén szeptember 16-án Cserép László és a Polgármesteri Hivatal kulturális osztályvezető, Urbán Ildikó és munkatársainak körülbírt szervezésében már a 30-adikat. Ugyancsak a sétányon található Deák Ferenc, a „Haza Bölcsének” emlékét őrző műalkotás. Ma is megilletődve gondolok vissza, amikor az 1970-es évekbe egy szép nyári vasárnap délután a családommal az akkori még nagyhírű Kedves cukrászdában egyszerre csak megjelent a három génusz: Illyés Gyula, Déri Tibor és Örkény István. Máig is sajnálom, hogy nem mertem megszólítani és köszönteni őket. Ugyancsak sokat tartózkodott Füre-

den Ferencsik János világhírű karmesterünk, számos operaénekesünk istápolója. Farkas Bertalan és úrhajós parancsnoka, Kubaszov és még számos híresség nevét örökítették meg a sétányon elhelyezett emlékfák és táblák. Itt található Kisfaludi Sándor költő, volt Zala megyei főispán egészalakos szobra, minthogy Füred ezelőtt Zala megyéhez tartozott. Itt található Noszlopy Gáspárnak, a Somogy megyei szabadságharcos emléket őrző tábla. Szomorú emlék az 1954 májusában felborult Pajtás hajó emlékét őrző, vízből kinyúló, segítségkérő felemelt kéz. Ugyancsak közelben, a móló bejáratának jobb oldalán található Bujtor Istvánnak, a Pogány Madonna c. film alkotójának vitorlás szobra.

Balatonfüred tovább növeli – Pécs után – 2023-ban Veszprém Európai Kulturális Főváros hírét, és a „’20-23 Veszprém – Bakony – Balaton” című rendezvénysorozat keretében a nemzetközi elismertségét.

Földrajzi és gazdasági környezet

Balatonfüred a Veszprém-Tapolcai úttól délre, Veszprémtől dél-nyugatra mintegy 21 km-re, Nagyvázsontól dél-keletre szintén kb. 21 km-re fekszik, ebben a háromszögben van szülőfalum, Hidegkút, mint ahogy azt már korábban említettem (a Debreceni Katolikus Figyelő XXXI. évfolyam 2021. november 28-án megjelent 4. számában). A város és környéke szinte a mediterrán vidékre emlékeztet a tóparttal és a tihanyi látképpel. Környező hegyei, mint a Csákány – Tamás hegy (oldalán emlék fakeresztrel) és háttérben a Recsek, a Tormán, a Hegyesmál, a Nagy és Kis Gella hegyekkel. A lankás vidék némi túlzással olaszországi utamból a Firenze környéki lankákra emlékeztet. Völgyei, mint a Nosztori, a Koloska természetvédelmi terület tanösvénnyel és vadasparkkal (amit a Balatonfelvidéki Nemzetipark, Csupaki székhellyel kezel és irányít), a Kéki, a Siske (fölötte az árvalányhajás Nagymezővel), mellette a völgyben az Evetesi rét, Hajagos völgyekkel, ahol vagy két évvel ezelőtt a nemzetközi Balaton környéki kerékpár-rallin a nagy baleset volt. A völgyekben lefutó Séd és patakok a Balaton vizét táplálják, mint ahogyan saját forrásai is. A Bakonyból a völgyeken áramló frissítő levegő mikroklimája tette híressé és áldásossá a várost, nemzetközi hírű szívgyógyhellyé. A környék és egész hazánk nemzetközileg elismert geográfus kutatója volt Cholnoky Jenő, akinek a nevét utca is őrzi. Ugyancsak mintegy 26 évig volt híres kutatója a Balaton felvidéknek a híres geológus, Lóczy Lajos (az arácsi temetőben található a sírja és emlékoszlopa), a róla elnevezett barlang felfedezője, és a város gimnáziumának névadója. A városnak két malma volt, az egyik ma

már műemlék a nagy vízikerékkel. A malom egykoron a környék gazdasági életének jelentős eleme volt. Mint ahogy a mezőgazdaság tömeges kollektivizálása után többszöri átszervezéssel a „Balatonfüred – Csopak tája Termelő Szövetkezet Nemesvámos” székhellyel nagyban hozzájárult a környék gazdasági életéhez. A rendszerváltás után sorban alakultak a magán szőlő- és borkereskedések, melyek termékeiket a borhéten mutatják be évek óta. Ugyancsak jelentős gazdasági szerepet töltött be a Hajógyár, ahol többek között a Szent Júpát hajót készítették, amellyel Fa Nándor és Nagy József teljesítették a nagy veszéllyel járó sikeres világkörüli tengeri hajóutat. Ezt később Fa Nándor egyedül is megismételte.

A nagy értékű, nagylelkű szakrális szoboradomány módot és lehetőséget nyújt a TERRA Benedicto (Áldott Szülőföld) mintájára a szeretett szülőföld és környékének bemutatására.

Ezzel a szerény áttekintéssel és megemlékezéssel akartam köszönetet mondani a méltán Magyar Örökség díjas Faykod Mária hittel átszőtt, méltán elismert hatalmas munkásságáért, a szülőföld és környéke iránti nem múló és nem halványodó ragaszkodásáért. Elismerés

és köszönet illeti a művészetpártoló Dr. Tulassay Zsolt orvost felfedező, összekötő kapcsolatteremtéséért. Nagy hálával és köszönettel tartozom Fodor János, az egykori tócskert Szent Család Plébánia káplánjának és Vargáné Anna hivatalvezető önzetlen segítségéért, a forrásanyag nagy részének rendelkezésre bocsátásáért, dr. Krakomperger Zoltán, a debreceni Szent Anna Főplébánia prépost-plébánosának és Kerékgyártóné Ildikó hivatalvezetőnek a segítségért. Nem utolsó sorban gyémánt-diplomás, TÁG-os tanárnő feleségemnek (a gyengénlátás miatt) a gondolatok elsődleges rögzítéséért. A hithez és szülőföldhöz ragaszkodással kívánom köszönteni a Szent Anna Egyházközség híveit és az olvasókat.

Dr. Schalbert József nyugdíjas agrármérnök tanár

Forrás:

- Gyűrű Géza szerkesztésében készült kiadvány (Balatonfüredi Római Katolikus Templomok)
- Magyar Kurír: Faragj carrarai márványt! (2021. 09. 19.)
- Krisztus Király plébániatemplom Balatonfüred Feltámadás Keresztútja (Dr. Fodor János)
- Magyar Idők honlap: Egyedül Szaladó (2018. 04. 07.)
- A cikkben hivatkozott személyek személyes közlése és közreműködése
- A szerző személyes és átélt élményei és tapasztalatai

A Nap siet

Az idei Virágkarnevál számtalan kapcsolódó rendezvényének egyike, ám érték-, mérték- s rangadó jelentőségében kiemelkedő, sőt meghatározó eseménye volt a Budapesti Illusztrációs Fesztivál a Kölcsey Központ Béni Galériájában kiállított anyaga. A hazai illusztrációs művészet legjobbainak a 2021-ben évfordulós irodalmi alkotók (Lázár Ervin 1936–2006, Mészöly Miklós 1921–2001, Pilinszky János 1921–1981) művei által inspirált, nyertes pályázatai kerültek bemutatásra.

Az írók, költők e tárlaton megjelenített, közismert remekei (összeolvasott) címeikkel (zseniális paradoxonjaik révén) végtelen teret nyitva határozzák meg/határolják be a szellemi síkot, amit a húsnál is több képzőművész stílusban, technikában, szín- és formavilágban rendkívül széles palettán pazar-parádés gazdagsággal közvetít: *Szárnyas lovak* (MM) *A Négyszögletű Kerek Erdő* (LE) *Egyenes labirintus*-ában (PJ). (A címek töprengésre ösztökélő könnyed dilemmája, feszültség-teli fikciója talán a *Szárnyas lovak* esetében magyarázandó: nem „létezik” több, csupán a görög mitológiából *Pégaszosz*, helytelenül *Pegasus*.) Egy ilyen tárlat, vélhetnénk, a polarizáltságig heterogén, szerkeszthetetlen kaotika

lehet, hisz mindkét művészi oldalról ehhez vonul fel eszköztár – holott, a fehér szín s a teljes fény spektrum viszonya analógiáján, épp tarkaságától homogén gyűjteményt láthattunk. A mesék vidám, olykor bohó játékoságától (bár felnőttekhez szólva élet-halálharc nyers-komolyságúak!) a lírai írások (pattanásig zsúfolt tömörségükből fakadó) végzetes katarzisáig lépésről lépésre minden műremek-élmény mélyén ott rejtett az anakronisztikus jó s rossz örök viadala, egészen a tér-idő dimenziók képletes/képtelen szembenállásáig sarkítva, ami bizony mind a szöveges, mind a formai megjelenítéssel, különösen interferenciájuk által metafizikai s transzcendens távlatokba röpít. Néhány grafika a jó-rossz küzdelmének legegyszerűbb, fehér lapon fekete színnel érzékeltetésének drámáját a rájuk, közéjük vitt piros foltokkal tragikus balladaivá fokozva a nézőt izgága félelmet szülő bizonytalanságban lebegtetí – kinek a vére ömlött oda: áldozat (=fehér), fölöslegesen öntetszelgő-hősködő mártíré (=szürke), vagy a gonosz (=fekete) véreért lihegő vérgőzös lehelete az? E kiragadott eset híven tükrözi, a kiállítás intellektuálisan mennyire magával ragadó volt, a vizuális felfedezésen keresztül gondolatébresztő, merengésre, értékrend szerinti állásfoglalásra készítő, extrapolációval akár a mai problémákra aktualizálva. Innen gyökerezik leg-

Karácsonyi nosztalgia

A karácsonyban olyan melegség van, olyan gyermeki báj, amely megindítja a szívemet.

Elérzékenyülten és meghatódottan emlékezem vissza azokra a karácsonyokra, amikor még mindnyájan együtt voltunk. Angyalaim ma már felülről irányítják a lépteimet.

Családunkban hagyomány volt a csodálatos, hatalmas, háromméteres fenyőfa állítása. (Ezt a szokást még nagyon sokáig őriztem!) Advent harmadik hetében elővettük a karácsonyfakellékeket s megtisztogattuk. Kész szaloncukrot sosem vettünk, a cukrot mindig saját kezűleg csomagoltuk. Hófehér, vékony papírt vágunk fel, majd 5-6 lapot összefogtunk, majd 2 végét szorosan kötőtűre csavartuk és összenyomtuk, s végül sűrűn bevagdostuk... Majd ezüst sztaniolpapírt fogtunk hozzá, s így csomagoltuk be a cukrot. Igen-igen fáradságos munka volt, de megérte, mert ezáltal csodásan szép, angyali, göndör csomagolást nyertünk.

Édesanyám megsütötte a tortákat, melyeket mesterialan díszített. Nanókám sütötte a 12 rúd diós-mákos beigli, ezen felül köttetésztábol is csinált diósat és má-

kosat is, valamint 3 színű kalácsot. El lehet képzelni, milyen mennyei enyésziklandozó illatok terjengtek a házban...

Elérkezett a szent nap. Mikor már angyalaink mindennel elkészültek, a család apraja – nagyja – a 3 generáció – délután összeült a meleg szobában, a duruzsoló kandalló közelében és a felnőttek meséltek nekünk. Édesapám a háborús karácsonyokról is beszélt, tátott szájjal hallgattuk. Persze, nemcsak ez a szomorú történet hangzott el, hanem kedves, vidám mesék is.

Már nagy-nagy izgalomban voltunk, amikor megszólalt a csengő. Kinyílt a másik szoba ajtaja és elénk tárult a mennyei csoda, a fény.

Elénekeltek a „Mennyből az angyal”-t, majd mindnyájan hatalmas szeretetben összeölelkezve, összefogtuk egymást és kívántunk : áldott, boldog karácsonyt.

Antalfy Katinka

markánsabb konzekvenciája: igen kíváncsi volna körünk súlyosbodó, vészterhes történéseihez életellenes, zavaros ideológiák, naiv téveszmék helyett komplex látású, tiszta, hit- s tudásalapú műveltséggel, tájékozottsággal közelíteni, valójában a történelem során ismétlődő mintázatok felismerésével, tehát diagnosztizálni. És a terápia? – legalább Bethlen Gábor, erdélyi fejedelem elvéig jussunk el: „*Nem lehet mindig megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet.*” Ehhez saját életünk legyen tanú a kiállítás bűvópatakos sejtetésével: bár a tér távol, az idő telik, ám számomra fogy – no-sza, rajta! Észrevehetően sok pályamunka, irodalmi háttérrel szinkronban, némán ordította: a szakrális, deszakrális ádáz harca dúl (évezredek óta!), s óva intett önvizsgálatra, önmérsékletre: a cinkos hallgatásnak, félre pillantásnak mindig drága ára van, a komolytalan ripacskodásnak, felelőtlen hadonászásnak szintén. Végül, de csöppet sem mellesleg erénye, irodalmi emlékeink felelevenítésére, újra olvasására, eddig ismeretlenek kézbevitelére buzdított. (Az itt közölt festményt nem kizárólag személyes tetszésnyilvánításból, hanem a mostani napokkal évszak-hangulatazonosság okán választottam, Mézes Fanni csodája *Pilinszky János: A madár és a leány* c. verses meséje nyomán.)

E cikket Kenesén írom, mindentől távol, nem zavar senki, semmi. Sátrom karnyújtásnyira a Balatontól – éjszakáig hallgatom locsogását a köveken, s gyönyörködöm, hogy a messzi távolból vibráló, sokszínű pontocskák miként derengenek át a gyöngy párafátylon, meg az októberi telihold ezüstös fényében krétafehér keszgek, kárászok, süllők sűrű csobbanását. És sutogom – nehogy zavarjam a hullámokon ringva alvó sirályok s récék álmát – Pilinszky sorait: „... *Csillagok // rebbennek csak, mint elhagyott // egek vizébe zárt halak // tűnődve úszó madarak.*” A hajnal természetesen ébren ér – a kelő fény be szépen ömlik-csurog szét tavon, hegyen, vitorlás árbocokon. Míg a narancsos-bíbor korongba hunyorgok, a falu Pilinszky-emléktáblájának tegnap olvasott sorait mormolom: „*Mint távoli nap vakít a szívem, // árnyéka vagyunk valamennyien.*” Pár óra múltán Tiha-nynál tekerek, a sárguló jegyesorok Illyés Gyulát viszhangozzák felém: „*Arany napok. Semmi munka immár. // Az idő tesz-vesz csak. Itt a rév. // Zajtalan fut – hisz már gépe mind áll - // rakománnyal púposan az Év.*”

A címet a debreceni *Color* együtttestől kölcsönöztem, íme, a dalszöveg két szép töredéke: „*hittük, s hisszük talán, sose múlik el a nyár; a Nap siet, hosszabbak az álmaink.*”

Dr. Milbik József

Néhány ötlet az adventi idő minél gyümölcsözőbb felhasználásához

Ne legyek élő áldozata a mélységelkerülő, ezért felszínes adventi készületnek. Akarjam tettekre váltani adventi énekeink és imáink egyént és közösséget gyógyító mondanivalóját. Ennek megvalósítása érdekében...

... az adventi időszakot használjam fel *lelkigyakorlatképpen*, amelynek során találkozásom a könyörülő Istennel el fog vezetni a találkozásra önmagammal.

... Imádkozzak és elmélkedjek adventi énekeink lélektápláló szövegének felhasználásával.

... Határozom el, hogy – lehetőségeimhez mérten – mely hétköznapi fogok rórate-miséen részt venni.

... Törekedjek rendszeres bibliaolvasásra, és életkoromhoz illő bibliaismeret elsajátítására, hogy üdvösségem történetét minél behatóbban ismerjem meg.

... Célul tűzzem ki magamnak, hogy alapos lelkiismeretvizsgálattal készülök a karácsonyi szentgyónásra.

... A nem feltétlenül szükségesekekről történő lemondással megtakarított pénzzel tegyek jót a rászorulókkal.

Ha az adventi időszak lelkületének érvényesüléséért és győzelméért síkra szállunk, akkor válhatunk az Isten utáni „vagyakozás embereivé” – Romano Guardini szavaival kifejezve.

Hitéleti programok adventben

- Dec. 1-től 18-ig tartó adventi adománygyűjtésre hív a városi Karitatív Testület összefogásban az önkormányzattal, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyével, a Hajdúdorogi Főegyházmegyével és a Tiszántúli Református Egyházkerülettel. Ezzel enyhítenek a nehéz helyzetű családok és idősök nélkülözésén. Külön köszönjük, ha az adományozás során cukor- vagy gluténmentes élelmiszert is helyeznek a szeretet-tasakba, amely leadható a sekrestyében vagy a plébániairodán.
- Dec. 4-én a fél 9-es szentmise után a templomban Mikulás-köszöntő a gyerekekkel.
- Dec. 10-én 14.30-tól Luca-napi gyermekdélután a hittantermekben.
- Dec. 13-án 18.00 órától filmklub a Szent József Gimnázium dísztermében.
- Dec. 14-én kezdjük a Szent Család-járás áhítatot a reggeli szentmisék után 07.45-től.
- Dec. 16-án 09.00 órától a Karitás karácsonyi csomagosztása a plébánián.
- Dec. 17-én 09.00-tól „EGY TÁNYÉR SZERETET” mottóval fiatal vállalkozók egy csoportja fog főzni rászorulóknak és hajléktalanoknak. Ehhez süteménnyel bárki hozzájárulhat. A sütemények leadhatók a 7. teremben 11.00 és 12.00 óra között.
- Dec. 18-án 17.30-kor ünnepélyes esti dicséret.
- Dec. 21-én, 08.45-től lesz székesegyházunk karácsonyi nagytakarítása, betlehem- és karácsonyfa-állítás Tempломunk ünnepi díszítéséből minél többen vegyünk ki részünket. Mindenki segítsége – legyen az időben mégoly rövid is – igen értékes!
- December 24-én 15.30-kor hittanos gyermekeink karácsonyi pásztorjátékot adnak elő templomunkban. Utána 16 órakor kezdődik Urunk születésének vigíliai (előesti) szentmiséje. 17.00 órától 23.00 óráig templomunk ZÁRVA LESZ. 23.00 órakor nyitjuk ki a székesegyházat, és kezdjük az éjféli szentmise kezdéséig tartó énekes-zenés áhítatot.

Adventi koncertek a Szent Anna-székesegyházban

- December 10-én 19 órától a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kar Egyházzene-Orgona Tanszak hallgatóinak adventi koncertje.
- 18.45-től kezdődik a Szent József Kollégium diákjainak betlehemese és karácsonyi koncertje